

K-104/94-123.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca Dragana Poljaka, kao predsjednika vijeća i Igora Gojtana, kao člana vijeća, te sudaca porotnika Marije Budak, Ervina Zečića i Ane Jemrić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Draženke Miljuš, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. STOJANA ŽIVKOVIĆA, i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 119. OKZ RH, po optužnici (sada) Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku od 12. prosinca 1994. godine, br. KT-81/92., nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 6. srpnja 2001. godine, u prisutnosti zamjenice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku Elizabete Ambruš, optuženika Luke Milisavljevića i Radovana Brđanina, branitelja Radojice Vučkovića, Sretena Baljka, Dubravke Pešo i Dragutina Mijoča, odvjetnika iz Osijeka, a u odsutnosti optuženika Stojana Živkovića, Milana Miljkovića, Zorana Stojčića, Srećka Radovanovića, Ranka Kojčinovića, Rade Kojčinovića i Vlade Simića,

presudio je

I

Optuženici:

STOJAN ŽIVKOVIĆ, zv. Čola, sin Svetozara i Marije, r. Vukašinović, rođ. 20. rujna 1955.g. u Šodolovcima, SO Osijek, s zadnjim poznatim prebivalištem u Šodolovcima, ul. Nade Dimić br. 20, Srbin, neosuđivan, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

MILAN MILJKOVIĆ, zv. Šuber, sin Jove i Marije, r. Šiklič, rođ. 15. siječnja 1947.g. u Šodolovcima, SO Osijek, s posljednjim poznatim prebivalištem u Osijeku, Sjenjak br. 11, Srbin, osuđivan, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

ZORAN STOJČIĆ, sin Save i Zore, r. Sučić, rođ. 2. siječnja 1966.g. u Koprivni, SO Osijek, s zadnjim poznati prebivalištem u Koprivni, ul. M. Alapovića br. 2, Srbin, osuđivan, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu i

SREĆKO RADOVANOVIĆ, s prebivalištem u Kragujevcu, umirovljeni policajac, dana 18. veljače 1992. godine obnašao dužnost komandira Milicije tzv. SAO "Krajine"- odjeljenje u Koprivni, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

kr i v i s u

što su:

u vremenskom razdoblju od 15. do 18. veljače 1992. godine, na dijelu privremeno okupiranog teritorija Republike Hrvatske, u mjestima Šodolovci, Koprivna, Ernestinovo i Paulin Dvor, opt. Srećko Radovanović, kao tzv. komandir odjeljenja Milicije SAO Krajine u Koprivni, opt. Stojan Živković, kao pripadnik iste Milicije i više točno neidentificiranih, pripadnika paravojnih srpskih postrojbi, po dogovoru i zajednički, u sklopu općeg plana tzv. etničkog čišćenja na privremeno okupiranom teritoriju Republike Hrvatske i priključenja istog tzv. Velikoj Srbiji, prema kojem su pripadnici hrvatskog i drugih nesrpskih naroda zlostavljani i protjerivani iz svojih domova, a s ciljem da se na tom prostoru onemogući daljnji život Hrvata i drugih nesrpskih naroda, opt. Srećko Radovanović, nakon što je donio odluku koje će osobe biti protjerane, izdao je rješenja o pritvaranju, dana 15. i 17. veljače 1992. godine, organizirao istjerivanje Hrvata i Mađara iz njihovih domova u Šodolovcima i Koprivni i zatvaranje istih u podrum kuće Voje Stanisavljevića u Koprivni, a što su učinili neidentificirani pripadnici srpskih paravojnih postrojbi (tzv. Šešeljevci i Arkanovci), kojima se pridružio i opt. Stojan Živković, da bi ih potom dana 18. veljače 1992. godine i to Magdalenu Škvorc, rođ. 1922. g., Matiju Škvorca, rođ. 1922. g., Matu Škvorca, rođ. 1954. g., Marka Augustinovića, rođ. 1941. g., Jadranku Augustinović, rođ. 1946. g., Ivicu Augustinovića, rođ. 1961. g., Marijana Kelića, rođ. 1933. g., Iliju Kelića, rođ. 1975. g., Andriju Kelića, rođ. 1977. g., Rezu Špoljarić, rođ. 1933. g., Ivana Špoljarića, rođ. 1933. g., Marijana Kelića, rođ. 1979. g., Miju Lončarića, rođ. 1955. g., Josipa Lončarića, rođ. 1959. g., Ivana Ižaka, rođ. 1943. g., Vesnu Lončarić, rođ. 1960. g., Franju Sučića, rođ. 1921. g., Katu Sučić, rođ. 1928. g., Franju Sučića, rođ. 1951. g., Evu Sopka, rođ. 1933. g., Antu Katića, rođ. 1927. g., Marka Sertića, rođ. 1934. g. i Dragu Mikca, rođ. 1923. g., neidentificirani pripadnici srpskih paravojnih postrojbi, prijeteci im oružjem ukrcali u kamion i odvezli kroz Ernestinovo do Paulin Dvora, nakon čega su imenovani cestom koja je bila minirana, pod prijetnjom oružja došli na slobodni teritorij RH, u mjesto Hrastin, a opt. Milan Miljković, tzv. komandant štaba Teritorijalne obrane Šodolovci i opt. Zoran Stojčić, tzv. komandant štaba Teritorijalne obrane Koprivna, koji su bili najviši vojni i civilni organi vlasti u Šodolovcima, odnosno Koprivni, iako su znali za namjeravano protjerivanje, propustili su isto spriječiti,

dakle, u namjeri da djelomično unište neku nacionalnu grupu izvršili prinudno raseljavanje stanovništva,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - genocid iz čl. 119. OKZ RH,

pa se po čl. 119. OKZ RH

opt. STOJAN ŽIVKOVIĆ

o s u d u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 10 (deset) godina

opt. MILAN MILJKOVIĆ

o s u d u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 5 (pet) godina.

opt. ZORAN STOJČIĆ

o s u d u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 5 (pet) godina i

opt. SREĆKO RADOVANOVIĆ

o s u d u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 12 (dvanaest) godina.

Po čl. 90. st. 1. u svezi s čl. 87. st. 2. toč. 1., 6. i 7. ZKP/93. optuženici STOJAN ŽIVKOVIĆ, ZORAN STOJČIĆ, MILAN MILJKOVIĆ i SREĆKO RADOVANOVIĆ, dužni su nadoknaditi troškove kaznenog postupka i platiti za svjedoke solidarno iznos od 180,00 kn, paušalnu svotu svaki u iznosu od po 2.000,00 kn i za branitelja po službenoj dužnosti optuženici Stojan Živković, Milan Miljković i Zoran Stojčić solidarno iznos od 6.893,00 kn, a opt. Srećko Radovanović iznos od 6.771,00 kn.

II

Prema optuženicima:

LUKI MILISAVLJEVIĆU, sinu Mane i Joke, r. Bubulj, rođ. 6. listopada 1930.g. u Račićim, BiH, s prebivalištem u Osijeku, ul. Bosutsko naselje br. 7, Srbinu, drž. RH, pismenom, VŠS, umirovljeniku s mirovinom od 3.000,00 kn, vlasniku kuće i okućnice u Koprivni, oženjenim sa Sabinkom, ocu dvoje punoljetne djece, vojsku služio u bivšoj JNA 1951. do 1953. g. u Ljubljani, više ne vodi u VE, ne vodi se drugi kazneni postupak, neosudivanom,

RADOVANU BRĐANINU, sinu Dušana i Radojke, r. Blaženović, rođ. 21. studenoga 1952.g. u Popovcu, općina Čelinac, BiH, s prebivalištem u Koprivni, ul. M. Alapovića br. 42, Srbinom, drž. RH, pismenom, sa završenih VII raz. OŠ, radniku, zaposlenom u "Velman" Osijek s plaćom od 1.900,00 kn, vlasniku kuće i okućnice u Vladislavcima, oženjenom s Janjom, ocu jednog punoljetnog djeteta, vojsku nije služio, ne vodi se drugi kazneni postupak, neosudivanom,

RANKU KOJČINOVIĆU, sinu Rade, rođ. 2. ožujka 1970.g. u Todoloviću, općina Kotor Varoš, BiH, s zadnjim poznatim prebivalištem u Koprivni, ul. M. Alapovića br.

22. SO Osijek, Srbinu, drž. RH, neosudivan, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

RADI KOJČINOVIĆU, sinu Jove, rođ. 15. veljače 1946.g. u Todoloviću, općina Kotor Varoš, BiH, s zadnjim poznatim prebivalištem u Koprivni, ul. M. Alapovića br. 20, SO Osijek, Srbinu, drž. RH, neosudivan, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu i

VLADI SIMIĆU, rođ. 23. veljače 1960.g. u Riječanima Gornjim, općina Modriča, BiH, trgovcu, s zadnjim poznatim prebivalištem u Dopsinu, ul. Partizanski put br. 10, SO Osijek, Srbinu, drž. RH, neosudivan, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

po čl. 339. toč. 3. ZKP/93.

ODBIJA SE OPTUŽBA

da su:

u vremenu od točno neutvrđenog dana u mjesecu siječnju do 18. veljače 1992. godine, na privremeno okupiranom području u mjestima Šodolovci, Koprivna, Ernestinovo i Paulin Dvor i to V okr. Luka Milisavljević, VII okr. Radovan Brđanin, VIII okr. Ranko Kojčinović, IX okr. Rade Kojčinović i X okr. Vlado Simić, kao pripadnici odjeljenja Milicije tzv. SAO "Krajine" u Koprivni, u smislu prethodnog dogovora i zajednički s Željkom Ražnjatovićem zv. Arkan, kao organizatorom i vođom paravojne formacije tzv. srpske dobrovoljačke garde koja je učestvovala u agresiji na Republiku Hrvatsku, Milanom Miljkovićem, kao komandantom štaba TO Šodolovci, Zoranom Stojčićem, kao komandantom štaba TO Koprivna, Srećkom Radovanovićem, kao komandirima odjeljenja Milicije tzv. SAO "Krajine" u Koprivni i Stojanom Živkovićem, kao pripadnikom iste Milicije, u sklopu općeg plana "čišćenja" na okupiranom području Slavonije i Baranje prema kojem su pripadnici hrvatskog i drugog nesrpskog naroda zlostavljani i protjerivani iz svojih domova, a s ciljem da se na tom prostoru spriječi i uništi daljnji život Hrvata i drugih nesrpskih naroda, nakon što su popisali mještane Hrvate i druge nesrpske narode u Šodolovcima i Koprivni, dana 15. i 17. veljače uz prijetnju oružjem navedene Hrvate i Mađare istjerali iz njihovih domova i zatvorili ih u kuću Voje Stanisavljevića u Koprivni, da bi ih potom dana 18. veljače i to Magdalenu Škvorc, rođ. 1922.g., Matiju Škvorca, rođ. 1922.g., Matu Škvorca, rođ. 1954.g., Marka Augustinovića, rođ. 1941.g., Jadranku Augustinović, rođ. 1946.g., Ivicu Augustinovića, rođ. 1961.g., Marijana Kelića, rođ. 1933.g., Iliju Kelića, rođ. 1975.g., Andriju Kelića, rođ. 1977.g., Rezu Špoljarić, rođ. 1933.g., Ivana Špoljarića, rođ. 1933.g., Marijana Kelića, rođ. 1979.g., Miju Lončarića, rođ. 1955.g., Josipa Lončarića, rođ. 1959.g., Ivana Ižaka, rođ. 1943.g., Vesnu Lončarić, rođ. 1960.g., Franju Sučića, rođ. 1921.g., Katu Sučić, rođ. 1928.g., Franju Sučića, rođ. 1951.g., Evu Sopka, rođ. 1933.g., Antu Katića, rođ. 1927.g., Marka Sertića, rođ. 1934.g. i Dragu Mikca, rođ. 1923.g., prijeteci im oružjem, utovarili u kamion i odvezli kroz Ernestinovo do Paulin Dvora te ih iz rečenog okupiranog područja protjerali u mjesto Hrastin, putem za koji su znali da je miniran,

dakle, u namjeri da djelomično unište neku nacionalnu grupu izvršili prisilno raseljavanje stanovništva,

čime bi počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - genocid iz čl. 119. OKZ RH.

- uslijed odustanka zastupnika javne optužbe od kaznenog progona do završetka glavne rasprave.

Po čl. 99. st. 1. ZKP/93. troškovi kaznenog postupka iz čl. 87. st. 2. toč. 1. do 5. toga Zakona te nužni izdaci optuženika Luke Milisavljevića, Radovana Brđanina, Ranka Kojčinovića, Rade Kojčinovića i Vlade Simića i nužni izdaci i nagrada njihovih branitelja, padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Sada Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku optužnicom od 12. prosinca 1994. godine, br. KT-81/92. (koja je izmijenjena na ročištu za glavnu raspravu od 6. srpnja 2001. godine u dijelu koji se odnosi na činjenični opis djela), optužilo je Stojana Živkovića, Milana Miljkovića, Zorana Stojčića, Luku Milisavljevića, Srećka Radovanovića, Radovana Brđanina, Ranka Kojčinovića, Radu Kojčinovića i Vladu Simića, zbog kaznenog djela genocida iz čl. 119. OKZ RH.

Po čl. 290. st. 3. ZKP/93. optuženicima Stojanu Živkoviću, Milanu Miljkoviću, Zoranu Stojčiću, Srećku Radovanoviću, Ranku Kojčinoviću, Radi Kojčinoviću i Vladi Simiću suđeno je u odsutnosti i nisu ispitani tijekom postupka.

Opt. Luka Milisavljević iznoseći svoju obranu poriče počinjenje kaznenog djela za koje se optužuje. Navodi da je živio u selu Koprivna, kada su dana 16. siječnja 1992. godine k njemu kući došli Milan Pavlica i Stojan Alapović i rekli mu da se u Koprivni mora osnovati odjeljenje Milicije tzv. SAO Krajine, a da bi on trebao preuzeti dužnost komandira s obzirom na njegovo ranije iskustvo rada u policiji, u Osijeku. Iako je imao nekih zdravstvenih problema, ipak je na to pristao, jer je mislio da kada se osnuje Milicija u Koprivni da će ona ipak ovdje održavati neki red. Nakon što je osnovano odjeljenje Milicije u Koprivni, isto je imalo oko 20 do 25 pripadnika, a on je postao komandir. Od optuženika u ovom kaznenom postupku pripadnici Milicije u Koprivni bili su Stojan Živković, Radovan Brđanin, Ranko Kojčinović, Rade Kojčinović i Vlado Simić.

Negdje početkom mjeseca veljače 1992. godine k njemu u Miliciju u Koprivni došla su dva kapetana bivše JNA i rekli su mu da se u Koprivni mora osnovati logor za Hrvate, ali je on to odbio učiniti. Dana 15. veljače 1992. godine, negdje oko 21,30 sati, k njemu u kuću je došla jedna grupa od oko 15 naoružanih i uniformiranih muškaraca, a vodio ih je izvjesni Lončar i rekli su mu da ga hapse i da izađe van. Nakon što je izašao van iz kuće izveden je na ulicu i uveden je u automobil koji je bio na ulici ispred njegove kuće, i tada je vidio da navedeni automobil vozi opt. Milan Miljković zv. Šuber, koji je bio komandant TO u Šodolovcima. S obzirom da je od navedenih osoba poznavao samo opt. Miljkovića, pitao je ovoga: "da li je to tvoje maslo?", znajući da je te njemu nepoznate ljude netko morao dovesti u njegovu kuću, i to onaj tko njega poznaje, a to je bio opt. Miljković, ali mu ovaj na to nije ništa odgovorio.

Opt. Miljković ga je automobilom dovezao do jedne kuće u Šodolovcima i tamo su ga s još sedam osoba hrvatske nacionalnosti držali zatvorenog u garaži navedene kuće. Od navedenih sedam osoba hrvatske nacionalnosti zna da su ovdje u garaži bili

Reza Špoljarić, Mato Škvorc, Vinko Lončarić, brat istog, čije ime ne zna, Marko Sertić, Marko Augustinović, neki "Čičko" i neki "Šure". Iz navedene garaže jedan po jedan su vođeni na ispitivanje u kuću, uz koju je bila navedena garaža. Dana 16. veljače 1992. godine, uvečer, je oslobođen i otišao je svojoj kući. Dana 17. veljače 1992. godine, ujutro, k njemu kući je došao opt. Stojan Živković i rekao mu je da je Srećko Radovanović, jedan od optuženika u ovom kazennom postupku, naredio da dođe u Miliciju u Koprivni i ponese svoj pisaći stroj. Postupio je na navedeni način, jer je to morao učiniti i kada je došao u Miliciju u Koprivni, opt. Srećko Radovanović mu je rekao da je on sada komandir odjeljenja Milicije u Koprivni, a da će on biti kod njega pisar, a što je on i bio do negdje početka mjeseca travnja 1992. godine. Nadalje navodi, da koliko je njemu poznato, opt. Srećko Radovanović je na područje Šodolovaca došao 1991. godine, negdje početkom rata, da ovaj tu nije ranije živio, nego da je negdje iz okolice Kragujevca. S opt. Srećkom Radovanovićem, sredinom mjeseca veljače 1992. godine u Koprivnu je došla jedna grupa njegovih ljudi, njih oko 25, jer su se oni uvijek držali zajedno. Hrvate iz Šodolovaca i Koprivne protjerali su opt. Srećko Radovanović i njegovi ljudi, a zajedno s njima je to činio i opt. Stojan Živković, koji je inače bio pripadnik odjeljenja Milicije u Koprivni, a inače je bio iz Šodolovaca.

Opt. Radovan Brđanin poriče počinjenje kaznenog djela za koje se optužuje, jer da ni na koji način nije sudjelovao u protjerivanju Hrvata iz Šodolovaca i Koprivne inkriminirane zgrade. Navodi da je 17. siječnja 1992. godine u selu Koprivna, gdje je tada živio, osnovano odjeljenje Milicije čiji je zapovjednik postao opt. Luka Milisavljević, dok je on bio pripadnik te Milicije. Dana 17. veljače 1992. godine iz Koprivne je otišao u Čelinac kod Banja Luke posjetiti suprugu i sina, a tamo se zadržao 10 do 15 dana. Kada se vratio u Koprivnu saznao je da su Hrvate iz Šodolovaca i Koprivne protjerali opt. Srećko Radovanović, sa svojom grupom ljudi, a da je zajedno s njima u tome sudjelovao i opt. Stojan Živković, zv. Čola. Nakon što su Miliciju u Koprivni preuzeli opt. Srećko Radovanović i njegova grupa ljudi, da on i drugi koji su od ranije bili u toj Miliciji nisu više zapravo imali što raditi, nego su išli u patrole po selu.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi saslušanjem svjedoka Mate Škvorca, Eve Sopka, Blaženke Marinčić, Ivice Augustinovića, Marka Augustinovića, Mije Lončarića, Ivana Ižaka i Reze Špoljarić, čitanjem iskaza svjedoka Ivana Špoljarića, Marka Sertića i Matije Škvorca, čitanjem rješenja o određivanju pritvora od 18. veljače 1992.g. br. 21/1992., br. 20/1992., br. 18/1992., br. 17/1992. i br. 29/1992., rješenja o određivanju pritvora od 17. veljače 1992.g. br. 10/1992., br. 14/1992. i br. 13/1992., izvoda iz prekršajne evidencije na ime Stojan Živković, Milan Miljković, Zoran Stojčić, Luka Milisavljević, Radovan Brđanin, Ranko Kojčinović, Rade Kojčinović i Vlado Simić i izvoda iz kaznene evidencije na ime Milan Miljković, Stojan Živković, Zoran Stojčić, Luka Milisavljević, Radovan Brđanin, Ranko Kojčinović, Rade Kojčinović i Vlado Simić te uvidom u spise predmeta ovoga suda (prilozi) br. K-12/00.

Glede I izreke:

Kao nesporne, a iste proizlaze i iz izvedenih dokaza (iskazi svjedoka Mate Škvorca, Eve Sopka, Blaženke Marinčić, Ivice Augustinovića, Marka Augustinovića, Mije Lončarića, Ivana Ižaka, Reze Špoljarić, Ivana Špoljarića, Marka Sertića i Matije Škvorca), utvrđene su činjenice da su u vremenskom razdoblju od 15. do 18. veljače 1992. godine, pod prijetnjom upotrebe oružja, bili prinuđeni napustiti svoje domove i sela Šodolovce i Koprivnu, gdje su do tada stanovali i prijeći na slobodni teritorij Republike Hrvatske 22 osobe hrvatske nacionalnosti, i to Magdalena Škvorc, rođ. 1922.g., Matija Škvorc, rođ.

1922.g., Mato Škvorc, rođ. 1954.g., Marko Augustinović, rođ. 1941.g., Jadranka Augustinović, rođ. 1946.g., Ivica Augustinović, rođ. 1961.g., Marijan Kelić, rođ. 1933.g., Ilija Kelić, rođ. 1975.g., Andrija Kelić, rođ. 1977.g., Reza Špoljarić, rođ. 1933.g., Ivan Špoljarić, rođ. 1933.g., Marijan Kelić, rođ. 1979.g., Mijo Lončarić, rođ. 1955.g., Josip Lončarić, rođ. 1959.g., Vesna Lončarić, rođ. 1960.g., Franjo Sučić, rođ. 1921.g., Kata Sučić, rođ. 1928.g., Franjo Sučić, rođ. 1951.g., Eva Sopka, rođ. 1933.g., Ante Katić, rođ. 1927.g., Marko Sertić, rođ. 1934.g. i Drago Mikac, rođ. 1923. g. i jedna osoba mađarske nacionalnosti i to Ivan Ižak, rođ. 1943.g. Navedeno protjerivanje je izvršeno na način da nakon što su imenovani, pod prijetnjom uporabe oružja, bili prinuđeni napustiti svoje kuće, da su dovedeni u podrum kuće Voje Stanisavljevića u Koprivni, a onda su odavde, dana 18. veljače 1992. godine, pod prijetnjom uporabe oružja, nakon što su ukrcani u kamion, bili odvezeni kroz Ernestinovo do Paulin Dvora, odakle su, pod prijetnjom oružja, idući cestom koja je bila minirana došli u mjesto Hrastin, na slobodan teritorij Republike Hrvatske.

Sporne su objektivne činjenice sudjelovanja (uloge) optuženika Stojana Živkovića, Milana Miljkovića, Zorana Stojčića i Srećka Radovanovića u navedenom protjerivanju (prinudnom raseljavanju).

Glede opt. Stojana Živkovića, u inkriminiranom razdoblju pripadnika tzv. odjeljenja Milicije SAO Krajine u Koprivni, izvedenim dokazima (iskazima svjedoka) utvrđeno je da je u navedenom protjerivanju sudjelovao tako što se pridružio neidentificiranim pripadnicima srpskih paravojnih postrojbi ("Arkanovcima i Šešeljevcima") u istjerivanju imenovanih osoba hrvatske i mađarske nacionalnosti iz njihovih kuća i njihovom, kao što je već navedeno, dovodenju u podrum kuće Voje Stanisavljevića u Koprivni, odakle su kamionom bili prevezeni u selo Paulin Dvor, nakon čega su, cestom koja je bila minirana došli na slobodan teritorij RH u mjestu Hrastin.

Tako iz iskaza svj. Matije Škvorca, pored ostalog, proizlazi da je k njemu u kuću došao opt. Stojan Živković, uperio pušku i rekao mu "stari, nabrzinu se spremaj". Iz iskaza svj. Marka Sertića, također proizlazi da je inkriminirane zgrade k njemu u kuću došao opt. Stojan Živković i rekao mu da se spremi i da mora ići, dok iz iskaza svj. Reze Špoljarić, proizlazi da je opt. Stojan Živković istjerao iz njihove kuće njezinog supruga Ivana Špoljarića i uzeo mu ključ od kuće. Iz iskaza svj. Ivica Augustinovića, koji je također protjeran inkriminirane zgrade, proizlazi da ga je opt. Stojan Živković odveo u podrum jedne kuće u Koprivni (radilo se zapravo o podrumu kuće Voje Stanisavljevića).

Iskazi navedenih svjedoka glede ovih činjenica ocijenjeni su kao vjerodostojni (istiniti), jer su svjedočili o činjenicama koje su neposredno opažali, jer su njihovi iskazi suglasni, jer nije bilo posebnih okolnosti koje bi dovele u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza, a na vjerodostojnost njihovih iskaza upućuju i činjenice koje nisu sporne (da su doista dana 18. veljače 1992. godine imenovane osobe hrvatske i mađarske nacionalnosti istjerane iz njihovih kuća u Šodolovcima i Koprivni te bile prisiljene doći u mjesto Hrastin, na slobodan teritorij RH).

Glede opt. Srećka Radovanovića utvrđeno je da je u navedenom protjerivanju sudjelovao na način da je on zapravo bio taj da je ovo organizirao, donijevši odluku o tome koje će osobe biti protjerane i potpisujući rješenja o određivanju pritvora imenovanim osobama hrvatske i mađarske nacionalnosti. Na zaključak da je upravo opt. Srećko Radovanović bio taj koji je organizirao navedeno protjerivanje, upućuju utvrđene činjenice da se ovo (protjerivanje Hrvata i Mađara iz Šodolovaca i Koprivne) dogodilo neposredno nakon što je mjesto tzv. komandira odjeljenja Milicije u Koprivni od opt. Luke Milisavljevića preuzeo opt. Srećko Radovanović i da su samo protjerivanje izvršili

neidentificirani pripadnici srpskih paravojnih postrojbi, njih oko 25, a to je bila grupa ljudi koja je, kao i opt. Srećko Radovanović, došla iz Srbije, stalno bila uz opt. Srećka Radovanovića (kao što je navedeno od tzv. domaćih Srba pridružio im se samo opt. Stojan Živković). Ove činjenice utvrđene su iskazima optuženika Luke Milisavljevića i Radovana Brđanina, čijim iskazima je, glede navedenih činjenica, sud poklonio vjeru, jer nije bilo posebnih razloga koji bi doveli u sumnju njihovu vjerodostojnost.

Iz iskaza svj. Marka Sertića, proizlazi da je opt. Srećko Radovanović donio odluku o tome koje će osobe biti protjerane. Tako je svj. Marko Sertić, pored ostalog, iskazao da je opt. Srećko Radovanović "popisivao one koje će protjerati". Iskaz svj. Marka Sertića, glede navedene činjenice, ocijenjen je kao vjerodostojan, jer nije bilo posebnih okolnosti koje bi dovele u sumnju vjerodostojnost njegovog iskaza, a na vjerodostojnost njegovog iskaza upućuju činjenice utvrđene u dokaznom postupku, da je upravo opt. Srećko Radovanović bio tzv. komandir odjeljenja Milicije SAO Krajine u Koprivni, kada je izvršeno protjerivanje stanovnika Šodolovaca i Koprivne hrvatske i mađarske nacionalnosti.

Da je opt. Srećko Radovanović bio taj koji je u svojstvu tzv. komandira odjeljenja Milicije SAO Krajine u Koprivni donio (potpisao) rješenja o određivanju pritvora imenovanim osobama hrvatske i mađarske nacionalnosti koje su inkriminirane zgođe protjerane, utvrđeno je čitanjem rješenja o određivanju pritvora (listovi 7-12, 162 i 163 spisa). Vjerodostojnost navedenih rješenja o određivanju pritvora (u smislu njegove sadržajne autentičnosti) nije dovedena u sumnju.

Glede uloge, sudjelovanja optuženika Milana Miljkovića i Zorana Stojčića u navedenom protjerivanju, iz utvrđenih činjenica proizlazi da su oni u ovome sudjelovali na način da ovo nisu spriječili, iako su to bili dužni učiniti. Ovakav zaključak proizlazi iz utvrđenih činjenica da su bili nositelji najviše vojne i civilne vlasti u Šodolovcima, odnosno Koprivni (nije sporno da je, u inkriminiranom vremenskom razdoblju, opt. Milan Miljković bio tzv. komandant štaba Teritorijalne obrane Šodolovci, a opt. Zoran Stojčić, isto to u Koprivni). Naime, svako kazneno djelo, pa dakle i kazneno djelo za koje se optužuju Milan Miljković i Zoran Stojčić (kazneno djelo genocida iz čl. 119. OKZ RH) može se počiniti kako aktivnom radnjom (činjenjem), tako i propuštanjem dužne radnje (nečinjenjem). Na zaključak da je opt. Milan Miljković bio svjestan postojanja situacije koja zahtijeva činjenje kao i vlastite mogućnosti poduzimanja radnje (da će imenovane osobe hrvatske i mađarske nacionalnosti biti protjerane iz Šodolovaca i Koprivne), upućuju utvrđene činjenice da je opt. Milan Miljković sudjelovao u uhićenju opt. Luke Milisavljevića, tzv. komandira odjeljenja Milicije SAO Krajine u Koprivni, da je na njegovo mjesto tzv. komandira Milicije, došao opt. Srećko Radovanović, da bi samo nekoliko dana nakon toga (opt. Luka Milisavljević je uhićen 15. veljače 1992.g., a navedeno protjerivanje je izvršeno 18. veljače 1992. godine) imenovane osobe hrvatske i mađarske nacionalnosti bile protjerane iz Šodolovaca i Koprivne. Ove činjenice utvrđene su ili kao nesporne ili iskazom opt. Luke Milisavljevića, koji je pored ostalog, iskazao da je upravo opt. Milan Miljković upravljao automobilom koji ga je, nakon što je uhićen, iz njegove kuće u Koprivni odvezao do garaže jedne kuće u Šodolovcima, gdje je bio zatvoren s nekoliko osoba hrvatske nacionalnosti (iskaz opt. Luke Milisavljevića, i glede ove činjenice, ocijenjen je kao vjerodostojan iz razloga koji su već naprijed navedeni). Da je i opt. Zoran Stojčić, kao i opt. Milan Miljković, znao za namjeravano protjerivanje navedenih osoba hrvatske i mađarske nacionalnosti iz Šodolovaca i Koprivne, upućuje to što je rekao Ivici Augustinoviću da se javi u Miliciji u Koprivni, nakon čega je ovaj bio uhićen i inkriminirane zgođe protjeran. Navedene činjenice utvrđene su iskazom svj. Ivica Augustinovića. Iskaz navedenog svjedoka ocijenjen je kao vjerodostojan, jer je svjedočio o činjenicama koje je

neposredno opažao, a nisu utvrđene posebne okolnosti koje bi dovele u sumnju vjerodostojnost njegovog iskaza.

Odredbom čl. 119. OKZ RH propisano je da kazneno djelo genocida čini svatko (dakle, bilo civilna bilo vojna osoba) onaj tko u namjeri da potpuno ili djelomično uništi neku nacionalnu, etničku, rasnu ili vjersku skupinu naredi ili počinu neko od djela navedenih u ovom članku. Članak 119. OKZ RH predstavlja primjenu Konvencije o spriječavanju i kažnjavanju zločina genocida (s predviđenom kaznenom sankcijom). Objekt zaštite ovog kaznenog djela je pravo nacionalnih, etničkih, rasnih ili vjerskih skupina (grupa) na egzistenciju. Radnje počinjenja djela sastoje se u povredi ili ugrožavanju biopsihološkog integriteta članova tih skupina. Dovoljna je samo jedna od navedenih radnji (djela) i protiv samo jednog pripadnika skupine, ako su počinjene u namjeri da se potpuno ili djelomično uništi skupina (grupa), da se ostvare sva bitna obilježja kaznenog djela iz čl. 119. OKZ RH.

Time što su u inkriminiranom razdoblju sudjelovali (navedeno činjenje optuženika Stojana Živkovića i Srećka Radovanovića, odnosno nečinjenje optuženika Milana Miljkovića i Zorana Stojčića u uzročnoj vezi su s nastankom zabranjene posljedice) u protjerivanju (prinudnom raseljavanju) 22 osobe hrvatske nacionalnosti i jedne osobe mađarske nacionalnosti iz sela Šodolovaca i Koprivne, optuženici Stojan Živković, Milan Miljković, Zoran Stojčić i Srećko Radovanović ostvarili su sva bitna objektivna obilježja kaznenog djela genocida iz čl. 119. OKZ RH.

Na temelju objektivnih elemenata u ponašanju optuženika Stojana Živkovića, Milana Miljkovića, Zorana Stojčića i Srećka Radovanovića, u inkriminiranom vremenskom razdoblju, a koji zapravo predstavljaju činjenice - indicije (u nedostatku neposrednih dokaza, s obzirom da oni nisu iskazivali), da je postojao plan (što je notorna, općepoznata, činjenica) o tzv. etničkom čišćenju Hrvata i drugih nesrpskih naroda s okupiranog teritorija Republike Hrvatske, nakon čega bi taj teritorij bio priključen tzv. Velikoj Srbiji, da je protjerivanje izvršeno za vrijeme privremene okupacije dijela teritorija RH, sela Šodolovaca i Koprivne, od strane tzv. JNA i pridruženih joj srpskih paravojnih postrojbi i da su sve protjerane osobe hrvatske ili mađarske nacionalnosti, a ne i srpske nacionalnosti, glede njihovog subjektivnog odnosa prema počinjenom djelu, utvrđeno je da su ovi na navedeni način, svjesni svog djela i htijući njegovo počinjenje, postupili samo zbog toga što im je cilj bio onemogućiti opstanak stanovništva hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti na okupiranom teritoriju RH, u konkretnom slučaju u selima Šodolovci i Koprivna.

Iz navedenog dakle, proizlazi, da su optuženici Stojan Živković, Milan Miljković, Zoran Stojčić i Srećko Radovanović u namjeri da djelomično unište neku nacionalnu grupu izvršili prinudno raseljavanje stanovništva, ostvarili su sva bitna obilježja (objektivne i subjektivne naravi) kaznenog djela genocida iz čl. 119. OKZ RH, uz primjenu čl. 20. OKZ RH, kazneno djelo ostvarili su kao supočinitelji (po čl. 3. st. 2. KZ, NN br. 110/97., primjenjen je zakon koji je blaži za počinitelja). Ovdje treba istaći da je za postojanje supočiniteljstva dovoljan i prešutan dogovor između počinitelja kaznenog djela i da se doprinos svakog supočinitelja uračunava ostalim počiniteljima.

Optuženici Milan Miljković i Zoran Stojčić kazneno djelo su počinili nečinjenjem jer su propustili činjenje koje su bili pravno dužni izvršiti, kao najviši predstavnici vojne i civilne vlasti u selima Šodolovci, odnosno Koprivna, tzv. komandanti Teritorijalne obrane, morali su spriječiti protjerivanje 22 osobe hrvatske nacionalnosti i jedne osobe mađarske nacionalnosti iz sela Šodolovaca i Koprivne (čl. 28. OKZ RH). Kao očigledna je utvrđena

činjenica svijesti optuženika Milana Miljkovića i Zorana Stojčića o postojanju njihove pravne dužnosti na činjenje, spriječavanje navedenog protjerivanja.

Neosnovani su navodi (formalne) obrane da se kod navedenih optuženika nije radilo "o nekoj genocidnoj namjeri", nego da je to što je učinjeno, učinjeno "isključivo radi sigurnosti tih osoba", jer da se radilo o zoni ratnih sukoba, s obzirom da je notorna (općepoznata) činjenica da je 3. siječnja 1992. godine nastupilo primirje i da na tom dijelu okupiranog teritorija Republike Hrvatske (sela Šodolovci i Koprivna) uopće više nije bilo ratnih operacija.

Iz činjeničnog opisa djela u izreci presude izostavljeni su navodi iz optužbe da je opt. Stojan Živković, zajedno s opt. Srećkom Radovanovićem "popisivao mještane Hrvate i druge nesrpske narode u Šodolovcima i Koprivni" i da je opt. Zoran Stojčić "i sam aktivno sudjelovao u njegovoj provedbi", jer nisu dokazani (ni jedan od saslušanih svjedoka nije u tom pravcu iskazivao) da je i opt. Stojan Živković, zajedno s opt. Srećkom Radovanovićem, sačinjavao popis osoba koje su bile protjerane, a navod optužbe, glede opt. Zorana Stojčića, da je "i sam aktivno sudjelovao u njegovoj provedbi", su sasvim neodređeni, općeniti, nije navedeno na koji način je to ovaj optuženik "i sam aktivno sudjelovao u njegovoj provedbi" (očigledno se misli na planirano i ostvareno protjerivanje stanovnika hrvatske i mađarske nacionalnosti iz sela Šodolovaca i Koprivne dana 18. veljače 1992. godine).

Isto tako iz utvrđenih činjenica proizlazi da je kazneno djelo počinjeno u vremenu od 15. do 18. veljače 1992. godine, a ne kako je to optužbom navedeno "u vremenu od točno neutvrđenog dana u mjesecu siječnju do 18. veljače 1992. godine".

S obzirom da nisu utvrđene okolnosti koje bi isključile protupravnost radnje (postupanje u nužnoj obrani, krajnjoj nuždi i dr.) optuženika Stojana Živkovića, Milana Miljkovića, Zorana Stojčića i Srećka Radovanovića te s obzirom, a da njihova uračunljivost tempore criminis (vrijeme počinjenja djela) nije bila dovedena u sumnju, oglašeni su i krivima za navedeno kazneno djelo (genocida iz čl. 119. OKZ RH).

Za počinjeno kazneno djelo optuženicima Stojanu Živkoviću, Milanu Miljkoviću, Zoranu Stojčiću i Srećku Radovanoviću su odmjerene kazne u granicama koje su zakonom propisane za ta djela, pri čemu su uzeti u obzir stupanj kaznenopravne odgovornosti svakog od optuženika, težina nastalih štetnih posljedica, pobude iz kojih je kazneno djelo počinjeno, svrha kažnjavanja iz čl. 31. OKZ RH te opća svrha izricanja kaznenopravnih sankcija iz čl. 4. st. 2. OKZ RH.

Kao olakotna okolnost opt. Stojanu Živkoviću uzeta je njegova dosadašnja neosuđivanost. Kao otegotna okolnost optuženicima Stojanu Živkoviću, Milanu Miljkoviću, Zoranu Stojčiću i Srećku Radovanoviću uzeto je to što je djelo počinjeno za vrijeme privremene okupacije dijela teritorija Republike Hrvatske, a koja je nastala kao posljedica oružanog napada kojeg su na ovu poduzele Republike bivše SFRJ, Srbija i Crna Gora, radi zauzimanja dijela teritorija Republike Hrvatske i njegovog priključenja tzv. Velikoj Srbiji. Kao otegotna okolnost optuženicima Milanu Miljkoviću i Zoranu Stojčiću uzeta je i njihova osuđivanost za slično kazneno djelo, kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH (u odsutnosti su osuđeni svaki na kaznu zatvora u trajanju od po 15 (petnaest) godina).

Po čl. 119. OKZ RH za počinjeno kazneno djelo opt. Stojanu Živkoviću izrečena je kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, opt. Milanu Miljkoviću izrečena je kazna

zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, opt. Zoranu Stojčiću izrečena je kazna zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i opt. Sreću Radovanoviću izrečena je kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina.

Sud naime, smatra da će se u odnosu na konkretne osobe optuženika izricanjem im za počinjeno kazneno djelo kazni zatvora u navedenim trajanjima, ostvariti svrha kažnjavanja iz čl. 31. OKZ RH (odgojni utjecaj na optuženike i na druge da ne čine kaznena djela, tzv. specijalna i generalna prevencija kaznenih djela), te opća svrha izricanja kaznenopravnih sankcija iz čl. 4. st. 2. OKZ RH.

S obzirom da su oglašeni krivim, optuženici Stojan Živković, Milan Miljković, Zoran Stojčić i Srećko Radovanović su obvezani na nadoknadu troškova kaznenog postupka pri čemu je sud imao u vidu visinu stvarno nastalih troškova (za svjedoke), kod određivanja paušalnih svota uzeti su u obzir dužina trajanja i složenost postupka, a kod određivanja iznosa nagrade za branitelje po službenoj dužnosti primjenjena je važeća odvjetnička tarifa.

Glede II izreke:

Sada Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku navedenom optužnicom optužilo je Luku Milisavljevića, Radovana Brđanina, Ranka Kojčinovića, Radu Kojčinovića i Vladu Simića zbog kaznenog djela za koje su optuženi i Stojan Živković, Milan Miljković, Zoran Stojčić i Srećko Radovanović, tj. kaznenog djela genocida iz čl. 119. OKZ RH.

S obzirom da je zastupnica javne optužbe na glavnoj raspravi od 6. srpnja 2001. godine izjavila da odustaje od kaznenog progona protiv optuženika Luke Milisavljevića, Radovana Brđanina, Ranka Kojčinovića, Rade Kojčinovića i Vlade Simića, po čl. 339. toč. 3. ZKP/93. prema navedenim optuženicima optužba je odbijena.

Po čl. 99. st. 1. ZKP/93. odlučeno je da troškovi kaznenog postupka iz čl. 87. st. 2. toč. 1. do 5. tog Zakona te nužni izdaci navedenih optuženika te nužni izdaci i nagrada njihovih branitelja, jer je optužba prema njima odbijena, padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Slijedom izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude (pod I i II izreke).

U Osijeku 6. srpnja 2001.g.

ZAPISNIČAR
DRAŽENKA MILJUŠ, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DRAGAN POLJAK, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude stranke i branitelji imaju pravo žalbe u roku od 15 dana, računajući od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu.

MIRJANA DELALIĆ

DNA:

1. ŽDO u Osijeku, na br. KT-81/92..
2. opt. Stojanu Živkoviću, Milanu Miljkoviću, Zoranu Stojčiću,
Srećku Radovanoviću, Ranku Kojčinoviću, Radi Kojčinoviću
i Vladi Simiću, putem oglasne ploče suda,
3. branitelj, Dubravka Pešo, odv. iz Osijeka,
4. branitelj, Dragutin Mijoč, odv. iz Osijeka,
5. opt. Luka Milisavljević, Osijek, ul. Bosutsko naselje 7,
6. branitelj, Radojica Vučković, odv. iz Osijeka,
7. opt. Radovan Brđanin, Koprivna, ul. M. Alapovića 42,
8. branitelj, Sreten Baljak, odv. iz Osijeka.

SUGLASNOST PRESLIKA S IZVORNIKOM OVJERAVA

ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU
dana 30. lipnja 2004.g.

UPRAVITELJ SUDSKE PISARNICE
IVAN BEKER